

Покрай него шуртѣше една малка, бистра рѣкичка.
То се бѣше загледало въ една цѣфнѣла върба.

Що мислѣше то?

Дали урока си повтарѣше наизустъ, или бѣше се
захласнѣло въ пѣсенѣта на славѣя?

Нищо не можеше да се отгатне.

Дълго врѣме азъ гледахъ на него.

То се обърнѣ и двѣ едри сълзи потекохъ по неговото лице.

Горко дѣте! Каква ли тѣга изпълваше неговата
млада душа!

То плачеше!

Азъ се приближихъ съ съжаление къмъ него.

Щомъ ме видѣ, книжката паднѣ отъ рѣцѣтѣ му и
засрамено, наведе надолу разрошената си главичка.

— Защо плачешъ, мило дѣте? го попитахъ азъ.

Но то не ми отговори и още повече наведи главичката си надолу.

Азъ се отдалечихъ и скрихъ задъ единъ гѣстакъ.
То издигнѣ главичката си, погледнѣ наоколо и като
видѣ, че ме нѣма, въздѣхнѣ си и обърсѣ съ кърпичка
намокренитѣ си очи.

Ето, то разтвори книжката си и започнѣ да чете
съ високъ гласъ.

То четѣше, а славейчето разливаше сладкитѣ си
звънливи пѣсни отъ разцѣвтѣлата върба.

Така то продължаваше да чете, около единъ часъ,
безъ да си издигне главичката.

Азъ съ очудвание гледахъ на това трудолюбиво, но
нажалено дѣте.

Слѣдъ малко, то затвори книжката си и като една
птичка, леко полетѣ къмъ града.

„Дошло е врѣме за училище“, си казахъ азъ и
продължавахъ да гледамъ слѣдъ него.

Чудно дѣте!

На другата утрина, азъ излѣзохъ на разходка пакъ
на сѣщото мѣсто.